

Zalila ho vlna smutku. Velký háj byl sice zoufale málo romantické místo pro nevěru, ale svět je bizarní. Uvědomil si, že pořád žmoulá Zlodějku knih od Markuse Zusaka, kterou si vypůjčil z knihovny. Na bříšcích prstů cítil její tlak, palci přejížděl po jejím hřbetě. Připadal si trapně, jako by někomu naletěl. Věděl, že přestože bude večer ve Zlodějce hledat útěchu, jako ji v knihách hledal už tisíckrát předtím, tentokrát žádnou nenajde.

Chtěl už vyrazit domů, když ho vylekal hlasitý zvuk připomínající trhající se papír. Krátký pronikavý výkřik a praskání větví. Další zvuky byly tlumené. Hrozivé. Zazněly ze směru, kterým dvojice před chvilkou odešla. Adam váhal jen okamžik. Odložil knihu a dal se do běhu. Dorazil k lavičce, kde dřív seděla dívka, a našel pěšinu. Okamžik poslouchal a vrhl se do tmy a mlhy. Prodíral se vpřed, viděl jen kousek před sebe, tápal. Kmeny stromů se vynořovaly jako sochy mrtvých obrů. Svítil si na cestu mobilem, záře tančila po listí a trhavě poskakovala stíny. Vzduch chutnal jako kostka ledu.

Od skupiny křovisek zaslechl bublavé sténání. A také zvuky tlumených úderů. Teď našlapoval pomalu a opatrně. Zjitřená fantazie vytvářela nejstrašnější představy. Rozhlédl se po nějakém klacku nebo kameni. Chvilku kolem sebe hmatal a konečně byl spokojený s pádným kusem dřeva. Mokrý povrch ho chladil do dlaně. Adam jej tiskl tak silně, že mu do ní vrýval otlaky.

Rozhrnul křoví a zarazil se. O strom se opírala sedící, zhroucená postava. Hlava jí bezvládně padala na prsa, kolem se rozléval smrad výkalů a strachu. Něco se dělo s Adamovým očima, zaštípaly ho a zalily se slzami. Plíce se bolestivě sevřely a přinutily ho kašlat, teklo mu z nosu. Dýchání bolelo. Adam si musel předloktím překrýt nos a několik kroků ustoupit. Kromě postavy před ním se nikde nic nehýbalo. Zamířil na ni baterku v mobilu. Byl to kudlanka. Jeho tělo se zacukalo jako po zásahu elektrickým proudem. Kolem krku měl ovinuté zadrhovací lanko, kterým ho někdo připoutal ke stromu, zařezávalo se mu do masa, byl ale naživu, o tom nebylo pochyb. Právě se snažil zvednout ruce, aby si otřel slzy. Celý obličej měl mokrý a na břicho mu stékaly rozmazané zvratky. Pravou ruku měl rozbitou, jako by prošla mlýnkem na maso, z rozpukaných prstů mu prýštila krev. Tu si teď patlal po obličejí, když se snažil vytřít si slzící oči. Huhlavě naříkal.

Adam překonal prvotní šok. Přestože se mu třásly prsty, vylovil z kapsy štípací nůžky na nehty, které nosil na klíčkách, a přecvakl lanko poutající muže ke stromu. Svalil se mu pod nohy. Chroptěl, ohmatával si krk. Nedokázal se postavit. Světlo baterky dopadlo na kladivo, které leželo nedaleko. Bylo to obyčejné kladivo, ani moc velké, ani moc malé, a lesklo se krví. Adam se ho raději nedotýkal.

Muž konečně přišel trochu k sobě, snažil se promluvit, ale přes kašel se mu to nepodařilo. Se značným úsilím vylovil levačkou z kapsy džínů telefon. Adam si všiml, že látka kalhot je na stehnech protržená, dvě díry v džínovině, které vypadaly jako ožehnuté. Když se chlap pokusil něco vytkat na dotykovém displeji, došlo mu, v jakém stavu je jeho pravačka. Zaskučel.

„Já vám pomůžu,“ řekl Adam a vzal mu z ruky telefon.

„Nech mě bejt!“ skučel muž a chňapal po telefonu. „Pomoc! Pomóóoc!“ Evidentně byl v šoku. Adam vytkal číslo záchranky a vysvětlil operátorovi, že na GPS souřadnicích tohoto hovoru je zraněný člověk. Slíbili, že okamžitě pošlou sanitku. A policajty.

Pach zvratků, výkalů a krve byl všudypřítomný, Adamovi se zatočila hlava.

„Nemůžu tu zůstat,“ vysvětlil fňukajícímu chlapovi a vrátil mu telefon. Civěl na něj, jako by mu nerozuměl.

„Musím jít,“ zopakoval a začal se prodírat pryč.

Chlap za ním něco křičel. Plakal.

„Nezlobte se...“ zašeptal Adam spíš pro sebe. A pak ho pohltila mlha.

